

PROLÓGUS

Tűzkeresztség

Evan tizenkét éves teste merev a fekete szedán kényelmes utasülésében, ahogy az autó csendben gördül előre. Arca felhasítva, homloka lehorzsolva. Meleg vér csurog le a nyakára, és a rettegés izzadságcseppeivel keveredik. Sajgó bőr jelzi csuklóján a bilincsek egykori helyét. Szíve mennydörög a mellkasában és a fejében.

Minden akaraterejére szüksége van, hogy ne árulja el magát.

Csak tizenöt perce van a kocsiban. A kárpit az illata alapján drága lehet.

A sofőr elmondta, hogy Jack Johnsnak hívják. De ezen kívül semmit sem közölt vele.

Öreg fickó, legalább ötvenvalahány éves, széles, jóvágású arccal.

Sportos alakja akár egy fogójátékosé, és ahhoz illő baseballbandzsítással is néz rá.

Jack kiránt egy zsebkendőt a hátsó zsebéből, kirázza, és átnyújtja neki a műszerfal fölött.

– Az arcodra.

Evan a minőségi vászondarabot nézi.

– Pecsétes lesz a vértől.

Jack szórakozott képet vág.

– Nem baj.

Evan letörli az arcát.

Ő volt a legkisebb kölyök, minden játékhoz őt választották utoljára. Csak barbár kihívások sorozatának köszönhetően érte el, hogy bekerüljön ebbe az ülésbe, hogy kiválasszák.

Egyikük sem tudta, mit gondoljon a Titokzatos Férfiról, amikor először feltűnt a repedezett kosárlabdapálya szélén, hogy a játészó és verekedő fiúkat figyelje Ray-Ban napszemüvege mögüli, ujjaiival a lánckerítésen dobolva, egyik cigarettáról a másakra gyújtva. Lassan sétált, sosem sietett, és mégis minden alkalommal épp olyan gyorsan tűnt el, mint ahogy megjelent. Elméletek százai születtek róla. Hogy a fickó magányos szatír. Hogy gazdag üzletember, aki gyereket akar adoptálni. Hogy feketepiaci szerzokereskedő. Hogy a görög maffia toborzóembere.

Evan úgy döntött, megéri a kockázatot.

Úgy tűnt el társai köréből, mintha csak egy repülő csészéalj sugározta volna fel az utcáról. Tűzkeresztség, bizony – valamiféle toborzásról volt szó, bár hogy mihez, azt Evan még most sem sejtí.

Mindössze annyit tud, hogy bárhová tartanak is, az csak jobb lehet, mint amit Kelet-Baltimore-ban maga mögött hagyott.

Gyomra megkordul, ami még itt, még most is kínos érzéssel tölti el. Vet magára egy pillantást az oldalsó tükörben. Alultápláltak tűnik. Talán ott, ahová tartanak, dúskálnak az ennivalóban.

Vagy talán ő maga lesz az ennivaló.

Összeszedi magát, és megköszörüli a torkát.

– Mit akar tőlem? – kérdezi.

– Azt még nem mondhatom meg. – Jack egy ideig csendben vezet tovább, majd mintha ráébredne arra, hogy ez a válasz aligha kielégítő egy Evan helyzetében lévő kölyöknek, folytatja. – Lehet, hogy nem árulhatok el mindent azonnal – teszi hozzá épphogy nem bocsánatkérő hangnemben –, de sosem fogok hazudni neked.

Evan a férfit tanulmányozza, és úgy dönt, hisz neki.

– Fog bántódásom esni?

Jack csak vezet tovább, mereven maga elé nézve.

– Néha.

1

A reggeli ital kérdése

Miután elhozott egy készletnyi pisztolyra való hangtompítót a kilencujjú Las Vegas-i fegyverkereskedőtől, Evan Smoak hazafelé tartott Ford kisteherautójával, és igyekezett tudomást sem venni a sebéről.

Az alkarján éktelenkedő vágást egy kamionos-pihenőhelyen lezajlott civakodásban szerezte. A küldetési közötti szünetekben általában senki dolgába nem avatkozott bele, de ezúttal egy kétségbeesett tizenöt éves lány szorult segítségre. Így aztán most igyekezett nem összevérezni a műszerfalat, mielőtt hazaér, hogy tisztességesen elláthassa a sebet. Addig is a zokniját csavarta rá, és a fogával kötötte meg rajta a csomót.

Jó lesz hazaérni. Másfél napja nem aludt. A fagyasztójában lévő, háromszor lepárolt vodkára gondol. Meg a forró zuhanyra és ágya puha lepedőjére. Meg a kesztyűtartójában lévő fekete mobilra, és arra, hogy most már bármikor megszólalhat.

Nyugat felé vágott át a bedugult Beverly Hillsen, majd megérkezett a Wilshire-folyosóba, a Los Angeles-i mértékkel felhőkarcolóknak számító lakótoronyházak sorai közé. Az ő épülete, amelyet pimaszul Castle Heightsnek neveztek, a sor keleti végén állt, így a felsőbb emeletekről tiszta kilátás nyílt a belvárosra. A kilencvenes évek óta nem újították fel, aminek köszönhetően ragyogó rézdíszítéseivel és lazacszínű márványpadlójával ósdi előkelőséget sugárzott magából. Nem volt sem flancos, sem trendi, márpedig ebben a városban minden a flancról és a trendről szólt, így a Castle Heights tökéletesen megfelelt Evannak. A klasszikus gazdagokat vonzotta – a sebészeket, a cégvezetőket, az ezeréves country klub-tagsággal rendelkező ősz nyugdíjasokat. Pár éve beköltözött a Lakers egyik irányítójátékosa, és magával hozott tizenöt percnyi bosszantó hírnevet, de a csapat hamarosan lecserélte őt, így a lakók visszasüpedhettek otthonuk csendes, nyugalmas kényelmébe.

Evan átgurult a kocsibejárón, és jelzett az inasnak, hogy maga parkolja le az autót, majd ráfordult az épület alá vezető rámpára. Szépen besorolt a helyére két betonoszlop között, amelyek elrejtették kocsiját a fenti szint fénycsöveinek ragyogása elől.

Letekerte alkarjáról a zoknis érszorítót, és szemügyre vette a vágást. A szélei egyenletesnek és tisztának tűntek, de azért elég rondán festett. A vér megalvadt a szőrszálak között, maga a seb nem varasodott be teljesen. Csak felszíni sérülés volt. Hat öltés, talán hét.

Kivette mobilját a kesztyűtartóból. A készülék keményített fekete gumi, üvegszálás tok és ütészálló üveg elegye volt. Mindig hallótávolságon belül tartotta.

Mindig.

Miután ellenőrizte a visszapillantó tükörben, hogy a garázs üres, kiszállt, és felhúzta magára az egyik fekete melegítőjét, amelyet az ülés alatt tartott. A hangtompítót begyömösölte egy papírzacsokba, majd rájuk dobta véres ingét és zokniját.

Ellenőrizte mobiltelefonja töltését (két csík), majd becsúszta a zsebébe, és felsétált a lépcsőn a következő szintre.

Az előcsarnok ajtaja előtt nagy levegőt vett, és felkészült az átmenetre az egyik világból a másikba.

A reggeli ital kérdése

Harminckét lépés az ajtótól a liftig, a lifttel egy gyors út felfelé, és kész.

Kilépett az előcsarnokba, ahol a hűvös levegő frissen vágott virágok illatával telt meg. Cipője csikorgott a padlóburkolaton, ahogy átvágott a nyüzsgésen, üresen mosolyogva az oda-vissza járkáló, bevásárlószatyrot cipelő és telefonbeszélgetést folytató lakókra. A harmincas éveit közepén járt, és kirobbanó formában volt, bár nem rakódott rá annyi izom, hogy kilógjon a tömegből. Csak egy átlagos, nem különösebben jóképű fickónak tűnt.

Castle Heights büszke volt a biztonsági rendszerére, nem utolsósorban arra, hogy a liftet biztonsági állomásról irányították. Evan intett az őrnök, aki egy sor képernyő előtt támaszkodott a magas pult mögött.

– A huszonegyedik emeletre kérem, Joaquin – szólt oda neki Evan.

– Miért nem mondja egyszerűen, hogy a „penthouse-ba”? – érkezett egy hang mögüle. – Elvégre az a penthouse-szint. – Karomszerű kéz kulcsolódott szorosán Evan sérült alkarjára, és a férfit mint ha tűz égette volna a melegítő alatt.

A mellette álló zömök, aszott nő – Ida Rosenbaum a 6G-ből – felé fordult, és mosolyt erőltetett magára.

– Végül is igaza van, asszonyom.

– Különben is – folytatta a nő – a *tizedik* emelet konferenciatermében lakóközösségi gyűlést tartunk. Pont most. Ha jól számolom, az utóbbi hármat kihagyta. – Dörgedelmes hangon beszélt, hogy kompenzálja halláskárosultságát, így az egész előcsarnokkal sikerült tudatnia Evan lakógyűlési megjelenési rátáját.

A lift egy csengéssel megérkezett.

Mrs. Rosenbaum erre még szorosabban markolta Evan karját, zsarnoki tekintetét pedig Joaquinra emelte.

– A gyűlésre megy.

– Várjon! Tartsa az ajtót! – Mia Hall, a nő a 12B-ből csípőjével tolt ki a bejárat üvegajtóját, miközben egyik oldalán súlyos táskája, a másikon a fia lengett ki, iPhone-ját pedig az arca és a válla közé szorította.

Evan fáradtan felsóhajtott, és ahogy beléptek a liftbe, finoman kicsavarta a kezét Mrs. Rosenbaum szorításából. Ismét eleredt a vére, melegítője a karjához tapadt.

Miközben Mia nyolcéves fiát maga után rángatva feléjük igyekezett, még gyorsan elhadarta mondanivalóját a telefonba:

– Boldog születésnapot, boldog bocs-de-lerobbant-a-kocsim-és-elmentem-a-szerelőhöz-és-azt-mondta-új-féktárca-kell-ami-egy-vagon-pénz-úgyhogy-nem-tudtam-időben-felvenni-Petert-a-sulinál-ezért-egy-barátjához-kellett-mennie-ezért-felejtettem-el-üzenetet-hagyni-neked szülinapooooot, boldog szülinapot!

Felemelte a fejét, hogy a telefon behulljon terjedelmes táskájába.

– Bocsánat! Bocs. Köszönöm. – A lift felé sietve odaszólt a biztonsági őrnek. – Helló, Joaquin. Mintha lenne most egy lakógyűlésünk, nem?

– De bizony – válaszolta Mrs. Rosenbaum nyomatékosan.

Joaquin felvont szemöldökkel pillantott Evanra – „Bocsánat, testvér” –, majd bezárultak mögöttük az ajtók. Ida Rosenbaum parfümjére könnyfakasztóan erős volt a zárt térben.

Kisvártatva megtörte a lift viszonylagos csendjét.

– Manapság mindenkinek hozzá van nőve a fejéhez a telefonja – közölte Míával. – Tudja, ki látta ezt előre? Az én Herbem, isten nyugosztalja. Azt mondta „Egy nap az emberek már csak képernyőkhöz beszélnek majd, és nem is lesz szükségük más emberekre.”

Miközben Mia válaszolt, Evan lepillantott Peterre, aki őt bámulta barna szemével. Vékony szálú szőke haja a fejére lapult, a leghátsó fürtöt leszámítva, amely a gravitációt meghazudtolva kunkorodott felfelé. Széles homlokára színes sebtapaszt ragasztottak. Feje oldalra billent, ahogy lenézett Evan lábára. A férfiban lassan tudatosult a csupasz bokáját csiklandozó hideg levegő. A hiányzó zokni. Áthelyezte a lábát, hogy az árulkodó testrész eltűnjön a fiú szeme elől.

Mia hangjára lett figyelmes.

Nyilvánvalóan kérdezett tőle valamit. Felnézett a nőre. Orrnyergét halvány, gyengébb fényben láthatatlan szeplők pettyezték, fényes, gesztenyebarna haja buja összevisszaságban meredezett. Evan már hozzászólt, hogy hektikus, egyedülálló szülős üzem-

A reggeli ital kérdése

módban látja – felszaladt harisnyájában szinte alig kap levegőt, ahogy a batmanes uzsonnásdobozzal és az iskolatáskával zsonglőröködik –, de a hátsó panelekből rávetülő ragyogás most más fényben mutatta.

– Elnézést, hogyan?

– Nem gondolja? – ismételte, miközben szeretetteljesen beletúrt Peter hajába. – Unalmas lenne az élet, ha bizonyos emberek nem panaszkodnának állandóan, ugye?

Evan érezte az alkarján, hogy a vér átította a melegítőjét.

– De – válaszolta.

– Anya? Anya. *Anyá*. Jön le a sebtapaszom.

– Na tessék – mondta Mia Mrs. Rosenbaumnak, aki nem viszonozta a mosolyát. Mia a táskájában turkált. – Kell még itt lennie valahol.

– Muppeteset akarok – jelentette ki Peter olyan érdes hangon, amitől hirtelen idősebbnek tűnt nyolcévesnél. – Állatosat.

– *Most* is állatosod van. A kobakodon.

– Akkor brekiset.

– Brekiset ma reggel kaptál. Miss Röfi?

– Szó sem lehet róla. Gonzó!

– Van Gonzónk!

Miközben a nő a helyére simította az új sebtapaszt, és csókot nyomott Peter fejére, Evan megkockáztatott egy pillantást a melegítőujjára. Teljesen átázott, és a fekete anyag az alkarján még sötétebb lett a vértől. Arrébb helyezkedett, mire a hangtompítók összekoccantak mellette a papírzacskóban. Nedves folt jelent meg rajta – a véres zoknitól az is átázott. Evan összeszorított fogakkal fordította meg a zacskót, és tette le a padlóra, hogy a folt a fal felé nézzen.

– *Evan*, ugye? – fordult felé ismét Mia. – Mivel is foglalkozik?

– Importtal.

– Tényleg? És mit importál?

A férfi a kijelzőre meredt. A lift mintha egy gleccser sebességével mozgott volna.

– Ipari tisztítóeszközöket. Főleg hotelekkel és éttermekkel üzletemelünk.

Mia vállal a falnak támaszkodott. Hamisított márkájú blézere egy hiányzó gombnak köszönhetően bő betekintést engedett a blúzára.

– Nos? Meg sem kérdezi, én mivel foglalkozom? – szórakozottan, majdhogynem flörtölő hangnemben beszélt. – Elvégre így működik egy társalgás.

Hármas besorolású kerületi ügyész a Torrance bíróságon. Kicsivel több mint öt éve özvegyült meg. Néhány hónapja vásárolta kis lakását a tizenkettedik emeleten az életbiztosítási pénz maradvékából.

Evan kedves mosolyt varázsolt arcára.

– Mivel foglalkozik?

– Én kérem – felelte Mia tettetett nagyzólással – kerületi ügyész vagyok. Úgyhogy jobban teszi, ha vigyáz magára.

Evan remélte, hogy kellően lenyűgözött hangot sikerült kicsikarnia magából. A nő elégedetten bólintott, és elővett a táskájából egy mákos muffint. Szeme sarkából Evan észrevette, hogy Peter megint kíváncsian bámulja csupasz bokáját.

A lift a kilencedik emeleten állt meg. A társalgóból egy egész csoportnyi lakó özönlött be, élükön Hugh Waltersszel, a lakógyűlés elnökével és egyben profi monologizálóval.

– Nagyszerű, nagyszerű – szólalt meg. – Fontos, hogy minél többen legyünk a ma esti gyűlésen. Arról fogunk szavazni, hogy milyen reggeli italt kínáljunk az előcsarnokban.

– Igazából én... – kezdte Evan.

– Koffeinmentes vagy normál.

– Ki iszik egyáltalán koffeinmenteset? – kérdezte Lorilee Smithson a 3F-ből, aki háromszor ment férjhez, és arca a sok évtizedes plasztikai műtéteknek köszönhetően enyhén macskaszerű vonásokat vett fel.

– A szívbetegek – válaszolta Mrs. Rosenbaum.

– Állj le, Ida. Csak azért nézel le, mert gyönyörű vagyok.

– Azért nézlek le, mert *ostoba* vagy.

– Szerintem kombucha teát kínáljunk – javasolta Johnny Middleton a 8E-ből. A negyvenvalahány éves, hajbeültetési férfi pár éve költözött ide megözvegyült apjával, egy nyugdíjba vonult vezér-

A reggeli ital kérdése

igazgatóval. Mint mindig, Johnny most is melegítőruhát viselt, rajta annak a vegyes harcművészeti képzésnek a matricájával, amelyre az elmúlt két évben járt, vagy legalábbis amelyről megállás nélkül szájalt. – Vannak benne probiotikumok és antitestek is. *Sokkal* egészségesebb, mint a koffeinmentes kávé.

További lakók szálltak be a liftbe, és nekinyomták Evant a hátsó falnak. A bőre bizsergett, a vére türelmetlenül fortyogott. Hadszíntereken és veszélyzónákban edződött, ám Castle Heights kistilű szópárbajai ellen nem működtek a védekezési mechanizmusai. Mia felpillantott rá a muffinja mögül, és a szemét forgatta.

– Ön felől nem sokat hallottunk mostanság, Mr. Smoak – szólalt meg Hugh jól begyakorolt góggal. A vizslató szempár egy olyannyira ódivatú, fekete keretes szemüveg mögül meredt rá, hogy az már ismét trendinek számított. – Mít gondol a reggeli ital kérdéséről?

Evan megköszöri a torkát.

– Nem mondhatnám, hogy áhítozom a kombuchára.

– Talán ha néha edzene egy kicsit, ahelyett, hogy egész nap táblázatokat búvól – mondta halkán Johnny, akár egy sűgő a színházban, kuncogást váltva ki Lorilee-ből és elítélő pillantásokat a többiekből.

Evan igyekezett megőrizni a nyugalma. Letekintve látta, hogy a folt lassan továbbterjed a melegítője ujján. Lazán karba fonta a kezét, hogy eltakarja a vért.

– A melegítője – suttozta Mia, és közelebb hajolt hozzá, beterítve az orrát citronella parfümje kellemes illatával.

– Leöntöttem a kocsiban – magyarázta Evan. A nő továbbra is a melegítőt bámulta, ezért hozzátette: – Szólólével.

– Szólólével?

A lift egy hirtelen rándulással megállt.

– Húha – fakadt ki Lorilee. – Mi történt?

– Talán a felújít szájával véletlenül hozzáért a vészmegállító gombhoz – közölte szárazon Mrs. Rosenbaum.

A lakók úgy nyüzsögtek és mocorogtak, akár egy karámba zárt csorda. Evan mozgásra lett figyelmes a szeme sarkából – Peter le-guggolt, apró ujjai rákulcsolódtak a férfi nadrágszárára, és felemel-

ték, hogy láthatóvá váljon különös módon csupasz bokája. Evan elhúzta onnan a lábát, és közben véletlenül feldöntötte a papírzacskót. Az egyik hangtompító kigurult belőle, és fémes hanggal zördült végig a padlón.

Peter szeme elkerekedett, majd felkapta a hangtompítót, és visszadugta Evan zacskójába.

– Peter – szólt rá Mia. – Állj fel. *Nem* mászkálunk a *padlón*. Mégis mit gondolsz?

A fiú felállt, két kezét idegesen összekulcsolta.

– Elejtettem valamit – magyarázta Evan. – Csak felvette nekem.

– Mi a *fene* volt az? – kérdezte Johnny.

Evan úgy döntött, ezt költői kérdésnek tekinti.

Johnny végül megrántott egy vörös kart a kezelőfelületen, és a lift folytatta útját. Amikor elérték a tizedik emeletet, Hugh kitámasztotta az ajtót, és Peterre, majd pedig Miára nézett.

– Ha jól sejtem, nem gondoskodott gyerekefelügyeletről.

A közelben álló nagyjából nyolc nő megmerevedett.

– Egyedülálló anya vagyok – válaszolta Mia.

– A lakóközösségi irányelvek határozottan kimondják, hogy gyerekek nem lehetnek jelen a gyűléseken.

– Semmi baj, Hugh – mosolyodott el sugárzóan Mia. – Maga veszíti el a döntő szavazatát a medence függőbegóniáival kapcsolatban.

Hugh rosszallóan összeráncolta a homlokát, majd a többiekkel kilépett az előcsarnokba. Evan próbált ott maradni Miával és Peterrel, de Mrs. Rosenbaum ismét megragadta az alkarját, felszakítva a melegítő alatt kialakult varasodást.

– Jöjjön csak – mondta. – Ha egyszer itt él, ugyanúgy meg kell tennie a magáét, ahogy mindenki másnak.

– Sajnálom – mentegetőzött Evan –, de dolgom van azokkal a táblázatokkal.

Lefejtette a karjáról Mrs. Rosenbaum kezét. A nő aszott ujjbegyeit vér foltozta be. Evan udvariasan megpaskolta a kezét, hogy közben a másik tenyerével észrevétlenül tisztára törölhesse az ujjait, amikor visszahúzza karját a liftbe.

A reggeli ital kérdése

Az ajtók bezárultak. Mia becsomagolta a mákos muffin maradványait a papírjába, betuszkolta a táskájába, és a mennyezetre emelte tekintetét. Csendben haladtak felfelé a lifftel, Evan közben a kezében tartotta a papírzacskót, amelynek tetejét lehajtotta, hogy elta-
karja vele a vérfoltot. Zoknitlan lábát és véres melegítőujját a fal felé fordította, Mia és Peter túlsó oldalán.

Peter egyenesen maga elé meredt. Amikor felértek a tizenkettedik emeletre, Mia elköszönt tőle, és Peterrel a nyomában kilépett a liftből. Az ajtók már kezdtek bezárulni mögöttük, amikor egy apró kéz siklott közénk, mire megrándultak és visszahúzódtak.

Peter arca bukkant fel a nyílásban, ünnepélyes arckifejezését némileg aláásta a homlokára ragasztott sebtapaszról bámuló Gonzó.

– Köszönöm, hogy fedeztél!

Mielőtt Evan válaszolhatott volna, az ajtók ismét bezáródtak.

2

A magány erődje

A 21A bejárati ajtaja kívülről pontosan ugyanúgy nézett ki, mint összes többi társa az épületben, megfelelvén ezzel a lakóközösségi szabályzatnak és a havi vizsgálatait végző Hugh Walters saszemének. Azt azonban Hugh már *nem* tudta, hogy a vékony falemez egy hatórás tűzállósági határértékű acélajtót rejt magában, amely ellenáll a faltörő kosznak, és elbír a zsanérokat célzó robbanótöltetek erejével is.

Amikor végre megérkezett a lakása elé, Evan becsúsztotta a kulcsot a szokványosnak tűnő zárba. Miután elfordította, biztonsági rudak egy láthatatlan rendszere nyílt meg az ajtóban egy átlagosnál némileg masszívabb kattanással.

Átlépett a küszöbön, becsukta maga mögött az ajtót, kikapcsolta a riasztót, ledobta a véres papírzacskót az üveg dohányzóasztalra, és felsóhajtott.

A magány erődje

Otthon.

Vagy legalábbis valami olyasmi.

Jókora ablakok és balkonok maximalizálták a sarki penthouse-ról nyíló kilátást. Tizenkilenc kilométernyire keletre a belvárosi égbolt ragyogott, Century City pedig dél felé emelkedett a felhők felé.

A lakás nagyrészt nyitott elrendezésű volt, a fémszürke betonpadlót egy közepén álló kandalló, számos oszlop és egy acéllépcső szakította meg; utóbbi egy ritkán használt padlásba kanyargott fel, amelyet Evan olvasószobává alakított át. A konyha öntött betonpultokból, rozsdamentes acélból készült háztartási gépekből, csiszolt krómos szerelvényekből és fehér, tükröződő kerámiaacsempékből állt. A széles konyhasziget egy tágas, szellős területre nézett, amelyet csupán edzőmatracok, különféle edzőalkalmatosságok és néhány ülőhely tört meg.

Az ablakok és az üveges tolóajtók Lexanból, egy golyóálló polikarbonát, termoplasztikus gyantából készültek, a felhúzható napellenző pedig egy újabb réteg diszkrét védelmet jelentett. A sodrony-inghez hasonlóan apró, összekapcsolódó gyűrűkből szőtt fém a titán egy ritka változatából készült, és képes volt felfogni a legtöbb olyan mesterlövészpuskából kilőtt töltényt is, amely a golyóálló ablaktáblát még átvinné. Továbbá plusz védelmi pajzsot képezhet robbanószerkezetekkel szemben, és még a megfigyelők vagy bérnyílások látómezejét is korlátozza.

Arról nem is beszélve, milyen jól véd a nap ellen.

Evan még magukat a falakat is megerősítette. Lassan, fokozatosan végezte el ezeket a módosításokat, minden alkalommal más-más beszállítóval dolgozott, a felszereléseket darabonként szállította különböző címekre, és sokukat máshol szerelte össze. Amikor építészeket kellett alkalmaznia, gondoskodott róla, hogy sose tudják pontosan, mit is építenek éppen. Gondos tervezésének és nagy türelmének hála sikerült anélkül felépítenie a magány erődjét, hogy bárki észrevette volna.

Nagyon szerette a 21A ajtó mögött létrehozott világot. És mégis, készen állt arra, hogy ha szükséges, egy pillanat alatt hátrahagyjon mindent.

X ÁRVA

Most átvágott a konyhába, cipője hangosan kopogott a csiszolt betonon. A helyiség egyetlen egyedi színfoltját egy úgynevezett élőfal szolgáltatta a sütő mellett. A csepegtetőrendszer által táplált vertikális kertben termett mindenféle a teába szánt mentától és kamillától az omletthez használt korianderig, petrezselyemig, zsályáig, bazsalikomig, valamint paprikáig. Noha éppen december volt, a kamilla szépen növekedett a penthouse gondosan szabályozott légkörében.

Evan olykor kissé elmerengett rajta, hogy az egyetlen élő dolog, amellyel megosztja a mindennapjait, egy fal.

De megvoltak a Parancsolatai, és a Parancsolatok minden felett állnak.

Odalépett a hűtőhöz, és kivett a fagyasztórekeszből egy zúzmarás üveget, benne U'Luvkával, egy lengyel vodkával, amelyet kristályüveges stílusáról neveztek el. Jó pár unciát beleöntött egy desztillált jéggel teli keverőbe, majd addig rázta, amíg a tenyere hozzá nem tapadt a fagyott fémhez, aztán kitöltötte a tartalmát egy hideg martinis pohárba. Felhajtotta az italt, és becsukott szemmel élvezte, ahogy a hideg égés szétterjed a szájában.

Átsétált a vertikális fal illatfelhőjén, és kilépett az egyik délre néző toloajtón. A balkon padlóját borító kvarckövek hangosan csikorgtak a lába alatt, merthogy pontosan ez volt a rendeltetésük. Az ablakokba és a félfákba épített törésérzékelő szoftver felismerte a csikorgó kövek pontos hangját, és riasztott, ha bármi ötven fontnál súlyosabb nehezedett rájuk. Az érzékelőket az is aktiválta, ha bármi, mérettől függetlenül, megközelítette az üveget.

A balkon szélén lévő nagy ültetvényes a zömök kaktuszok mellett egy bázisugró-ejtőernyőt is rejtett a beépített panel mögött, arra esetre, ha Evannek hirtelen kellene távoznia.

Rákönyökölt a kerítésre, ismét belekortyolt az italába, és érezte, ahogy a vodka felmelegíti az arcát. A távolban a Marina del Rey félholdja csillogott a kontinens szélén, az éjfélete Csendes-óceán szájában.

Figyelmét a szomszéd épületben támadt mozgás vonta magára. Az utca túloldalán lévő 19H lakás felé fordult. Joey Delarosa alakja

A magány erődje

villant fel a redőnyök mögött; éppen fakanállal evett valamit egy bödönből, a háttérben focimeccs villódzott. Egy nagyvállalat alacsony rangú könyvelőjeként dolgozott, és a szabadidejét főleg evéssel meg tévénézéssel töltötte. Nagyjából havonta egyszer ivászatra adta a fejét, majd amikor hazatért a westwoodi bárókból, zokogva felhívta a volt feleségét. Próbálkozásai érthető okokból jéghideg fogadtatásra találtak. Joey ugyanis nem tartotta be a telefonos távoltartási végzést, és három éve nem fizette a gyerektartást. A legutóbbi családi viszály úgy végződött, hogy akkori felesége kétnapos kómába esett, a fia pedig egész hátralévő életére lesántult, mert a hatévesek epifiziskorongja már csak így működik. Joey konyhájának szemétdobóhoz vezető szervizajtáját egy Schlage lemezzárral látták el, amelyen Evan öt-hét másodperc alatt átjuthatott egy villás feszítőszerszámmal.

Evan gondoskodott róla, hogy alaposan kiismerje a lakókörnyezetét. A fejében tárolta minden, látótávolságban levő lakás elhelyezkedését és tervrajzát – minden lakót, minden lépcsőt, minden elektromos szekrényt és ugató kutyát.

A Harmadik Parancsolat, amelyet tizenkét éves korában vertek a fejébe, így hangzott: „*Urald a környezeted.*”

Egy ideig csak szopogatta a hideg vodkát, és ízlelgette a hűvös levegőt.

A szokás hatalma rávette, hogy ismét ellenőrizze fekete telefonját. A nagy erejű lítium-ion akkumulátor ellenére már csak egy csíkot látott a kijelzőn. Azonnal bement, bedugta a telefont a konyhapulton lévő töltőjébe, és összekötötte a készüléket a beépített hangszórókkal, hogy bárhol hallja a csöngést a hatszázötven négyzetméteres lakásban. A számot könnyű volt megjegyezni.

1-855-2-SEHOL.

Egyel több számot tartalmazott a szükségesnél, de az öt felkereső emberek állapotát tekintve valami egyszerű és könnyen megjegyezhető kellett.

A fekete telefon kábé tíz hete nem csörgött. Ez vagy azt jelentette, hogy hamarosan csöng, vagy azt, hogy csak hónapok múlva. Evan sosem tudhatta. De bármennyit kell is várnia, várni fog.

X ÁRVA

Elfogta a türelmetlenség, ezért mantrázni kezdte a fejében a Hetedik Parancsolatot: *Egyszerre csak egy küldetés. Egyszerre csak egy küldetés.*

Alsónadrágra vetkőzött, majd nyírfadarabokkal tüzet gyújtott, és elégette a ruháit, az összekoszolt bevásárlózacskóval és a véres zoknival együtt. Visszament a nagyobbik hálósobába, és letette a hangtompítókat a szekrényre. A helyiség központi darabját egy Maglev ágy képezte, amely szó szerint hatvan centivel a padló fölött lebegett, köszönhetően az abszurd módon erős ritkaföldfém alapú neodímiummágnésnek. Az ágyszerkezetet kábelek rögzítették, hogy a legendásabb kilengést is megakadályozzák. A finn gyártó cég állítása szerint a mágnesesség gyógyító erővel bírt, ám ennek orvosi bizonyítéka meglehetősen gyenge lábakon állt. Evan egyszerűen csak szeretett ránézni. Se lábak, se fejtámla, se lábtámasz – extrém minimalizmus.

Bement a fürdőbe, és meglökte a zuhanyzó tejüveg ajtaját, amely halkán félresiklott sínjében. Olyan forró vizet engedett, amelyet csak el tudott viselni. Lemosta magáról a koszt és az izzadságot, és jobban szemügyre vette az alkarján éktelenkedő sebet is. Egyáltalán nem volt vészes a helyzet. Meglehetősen tiszta vágás, könnyen gyógyul majd. Kilépett a zuhanyozóból, megtörölközött, és hozzálátott ellátni a sebet. Úgy döntött, öltések és varrások helyett inkább összehúzza a bőrt, és pillanatragasztóval zárja le a heget. Ahogy a bőr gyógyul, majd kilöki magából a megszáradt ragasztót.

Visszament a hálósobába, ahol a komódban nagyjából húsz szürke V nyakú pólót, egytucatnyi ahhoz illő, sötét farmert és ugyanannyi melegítőt tartott. Miután felöltözött, elbizonytalanodva bámulta az alsó fiókot.

Felsőhajtott, és kihúzta. Oldalra tolta az összehajtogatott bokszerszósokat. A faanyag szélén egyetlen ujjkörömnyi pöcök jelezte a dupla feneket.

Felé nyúlt, de keze pár centire a fapelület fölött megállt.

Elmerengett a lent rejtőző tárgyon, majd visszatette az alsókat a helyére, és bezárta a fiókot. Hosszú napja volt, és semmi szükségét nem érezte, hogy felfedje a dupla feneket s mindazt, ami azzal jár.

A magány erődje

Miután gyors kitérőt tett a konyhába egy jégkockáért, visszatért a fürdőbe, és felkapta a hangtompítókat. Belépett a még mindig nedves zuhanyzóba, megragadta a forró vizet szabályozó fogantyút, és elfordította a rossz irányba. A fogantyú elektronikus volt, és a tenyérlenyomatához szinkronizálták. Amikor ütközésig elfordította, a fal csempemintájába észrevétlenül belesimuló ajtó elhúzódott, és egy rejtett szobát tárt fel.

A szabálytalan, negyven négyzetméteres területet úgy nevezte magában: a Trezor. Egy látszólagos felújítás során „befalazta” a lakás hátsó részének esetlenül kialakított tárolóhelyiségét. A tetőre vezető nyilvános lépcső alatti szobában csupasz gerendák és durva betonfalak húzódtak, a lépcső alja pedig a fejet veszélyeztetve súlylyedt a plafontól lefelé. Egyetlen másik lakásban sem volt ehhez hasonló helyiség; senki sem keresné, és főleg nem hiányolná.

A fordított lépcső alatti fegyverraktárt és munkapadot tartalmazó szobába csakis ezen a rejtett ajtón keresztül lehetett bejutni. Középen egy L alakú, fémlemezekből készült asztal állt, rajta számítógépek, antennák és szerverek halmaival. Az egyik falon monitorok sora engedett bepillantást Castle Heights különböző csarnokaiba és lépcsőházaiba. A képeket Evan könnyűszerrel lopta le az épületben elhelyezett olcsó, de masszív tajvani biztonsági kamerákról.

Banki adatait egy internethez nem csatlakoztatott számítógép tárolta. Fő számláját egy luxemburgi bankban tartotta a Z\$Q9R#)3 név alatt, és egy értelmetlen, negyven szóból álló jelszó védte. A számlához csakis telefonon keresztül lehetett hozzáférni, az átutalásokat pedig kizárólag hangparanccsal lehetett intézni. Semmi elektronikus hozzáférés, semmi virtuális tranzakció, semmi hitelkártya. Másodlagos bankszámláit más adóparadicsomokban szórta szét – a Bermudákon, Cipruson, a Kajmán-szigeteken –, és minden ezekkel kapcsolatos papírmunkát a tortolai Road Town pénzalapjain és fedővállalatain keresztül intézett.

Ahogy Jack mondta mindig: *Biztosítékok a biztosítékokon belül.*

Evan messzire került a kelet-baltimore-i lakóteleptől.

A középső asztalon lévő egérpad melletti üveg salátástál egy kobaltüveg kavicsok közé ültetett aloe vera növénynek adott otthont.

X ÁRVA

Evan beleejtette a jégkockát a fogazott levelek közé, megadva Verának a heti öntözésadagját.

Betette a hangtompítókat az egyik fegyverszekrénybe, majd kilépett a Trezorból, és bezárta maga mögött.

Végre letelepedett a nappaliban. Törökülésben ült a szőnyegen, egyenes háttal, kezét a térdén nyugtatva. Meditált. Belülről mérte fel teste alakját. A csontjai padlóra gyakorolt nyomását. A tenyere súlyát. A légutakat, az orrtól a torokig, onnan pedig a mellkasig. Az égő nyírrönkök aromája csiklandozta a torkát. Érzékelte a spirálok a szantálfában, az egyes szálakat a törökszőnyegben, azt, ahogy az ablakredőnyök fátyolszerű, narancs ragyogásként szórják szét a város fényeit. Az volt a cél, hogy mindent úgy lásson, mintha most először látná. Mindenhol ez a cél. Mindig.

A légzése volt a horgonya a valósághoz.

Elfátyolozta a szemét, nem nyitotta ki, de nem is zárta be, így a környezete tűnékenyen, álomszerűen jelent meg körülötte, és nem létezett számára sem múlt, sem jövő. Elengedte a napot – a négyórás autótut Las Vegasból, a hasító kést, Hugh Walter hangját a liftben. A légkondicionáló csiklandozta a tarkóját. Alkarja sebéből nem feltétlenül kellemetlen, lüktető forrás sugárzott.

Feltűnt neki, hogy a bal válla elmozdult a helyéről, így ellazította, pár milliméterrel lejjebb eresztette, és érezte megfeszülni az izmát. Fizikailag és szellemileg egyaránt rendbe szedte magát, amíg egyé nem vált a légzéssel és csakis a légzéssel, amíg a világ maga volt a légzés, és nem létezett semmi más.

Egy ideig így ült, elveszve gyönyörű mozdulatlanságában.

Aztán valami kirántotta transzszerű állapotából a törökszőnyeget. Pislogott párat, hogy hozzászoktassa szemét az új látványhoz, majd összeszedte magát. Aztán rájött, mi szakította meg a meditációját.

Csörgött a fekete telefonja.

3

Összetört, mint én

A fekete telefon csörgése közönséges ténynek tűnt.

Csakhogy.

Magát a közvetlen beválasztásos számot, az 1-855-2-SEHOLt, amelyet eredetileg egy internetprotokoll feletti bolgár hangátviteli szolgáltatáson keresztül szerzett, úgy állította be, hogy a hívásokat digitalizálták, majd az interneten küldték tovább egy kódolt virtuális magánhálózat csatsornáján. A csatornát tizenöt virtuális telefonrendszeres szoftveren vezették át szerte a világon, egészen Joey Delarosának az utca túloldalán álló 19H lakásának wifijéhez és VoIP adapteréhez. Onnan a Verizon LTE hálózata visszalőtte az internetre. Ha a titkos kézfogások társasága valami csodákon túli csoda folytán valaha végigkövetné az adatforgalmat, és megszálná Joey otthonát, Evan az egész műsort leeresztett napellenző mögül nézhetné végig.

X ÁRVA

Evan minden fontosabb kapcsolat után lecserélte a számot kezelő telefonszervert. Jelenleg egy kínai vállalatot használt az ország Csiangszu nevű tartományában, amely minden esetleges utána érdeklődőnek komplett hatásköri és logisztikai rémálmot jelentett volna. A telefon zökkenőmentesen kapcsolódott a GSM-hálózatba, 135 országban működött, és előre fizetett, automatákból vásárolt SIM-kártyákról futott, amelyeket Evan rendszeresen összezúzott és lecserélt.

Felállt, és a csiszolt betonon kopogó lépésekkel átvágott a konyhapulthoz.

Úgy szólt bele a telefonba, ahogy mindig:

– Szüksége van a segítségemre?

A hang egészen enyhe késéssel reagált.

– Maga... ez csak valami vicc, ugye?

– Nem.

– Várjon. Csak... *várjon*. – Fiatal nő, a tízes évei végén. Spanyol akcentus, talán salvadori. – Maga tényleg létezik? Azt hittem, csak valami... valami városi legenda. Valami mítosz.

– Az is vagyok.

Evan várt. A szokásosnál gyorsabb légzést hallott. Hozzászózott már.

– Nézze, bajban vagyok. Nincs időm szarakodni, ha ez... ha... – Elfojtott sírás. – Nem tudom, mit tegyek.

– Hogy hívják?

– Morena Aguilar vagyok.

– Honnan szerezte ezt a számot?

– Egy fekete fickótól kaptam.

– Írja le nekem.

Az Első Parancsolat: *Ne feltételezz semmit*.

– Szakálla volt, olyan tök ápolatlan meg egy kicsit őszes. És eltört a keze. Hevederben hordta.

Clarence John-Baptiste. Egy meth banda tavalý ősszel elfoglalta a házát, és őt meg a lányát fogva tartották. Nem bántak gyengéden velük.

– Hol él?

Összetört, mint én

A lány megadta egy a Los Angeles folyó melletti lakás címét Boyle Heightsben, Kelet-Los Angelesben. A Lil East Side banda területe.

– Mikor találkozunk? – kérdezte Evan.

– Nem... nem tudom.

A férfi ismét várt.

– Holnap – válaszolta végül a lány. – Holnap délben?

– Hová tud eljönni?

– Nincs kocsim.

– A lakásán biztonságban tudunk találkozni?

– Napközben igen.

– Akkor délben.

A dél jó időpont. Szüksége lesz három órára, hogy bejárja a környező utcákat, felmérje a házat, és ellenőrizze, nincsenek-e a közelben robbanóanyagok digitális adói és nyomai. Ha ez egy csapda, és akcióba kell lendülnie, azt a maga feltételei szerint teszi majd.

A Kilencedik Parancsolat: *Mindig támadójátékot játssz.*